

Να παιδαγωγηθούμε στον πόνο.

Γράφει ο π. Γεώργιος Σχοινάς.

Πόνος

Σήμερα, δεν θέλουμε να κοπιάσουμε για να προκόψουμε. Αποφεύγουμε τις επώδυνες θεραπείες. Πρέπει, όμως, να πονέσουμε. Στο βιβλίο «Το μυστήριο της ίασης», του Anthony Bloom, υπάρχει ένα παράδειγμα για τα κοράλλια, αυτούς τους θαλάσσιους οργανισμούς. Αυτά σιγά-σιγά σκληραίνουν από μία ειδική διαδικασία που αναπτύσσουν απέναντι στους άλλους οργανισμούς που ζουν στη θάλασσα και γίνονται από έξω σαν πέτρα. Εμείς δεν πρέπει να είμαστε έτσι. Ο χριστιανός που αποφεύγει τον πόνο δεν γίνεται καλύτερος χριστιανός, γιατί επιλέγει να ζει ανώδυνα – άρα αντισταυρικά. Δεν έχει μέσα του εύπλαστο υλικό να ζει στη χάρη και στη χαρά της κοινωνίας με τον Θεό και τους ανθρώπους και γίνεται σκληρός, αποκτά ένα κέλυφος. Ο Θεός μας προκαλεί να αφεθούμε στον πόνο, να ζήσουμε τον πόνο των γύρω μας και τον δικό μας και μέσα από τη βίωση του πόνου να ζητάμε τον Ιατρό, την ίαση.

Εμείς τα θέλουμε όλα ανώδυνα αλλά «ο σπείρων φειδομένως, φειδομένως και θερίσει». Χρειάζεται ο πόνος στη ζωή μας, χρειάζεται ο κόπος. Μην τον ξορκίζουμε, μην τον διώχνουμε μακριά. Δίχως πόνο δεν θα έχουμε χαρά. Την ώρα που πονάμε, μαθαίνουμε μέσα στην Εκκλησία να χαιρόμαστε. Την ώρα που συντριβόμαστε και ταπειωνόμαστε, εκείνη τη

στιγμή μαθαίνουμε να ανασταινόμαστε, να χαιρόμαστε τα πάντα. Κι αυτή τη χαρά δεν μπορεί να μας την πάρει κανένας. Με αυτόν τον τρόπο προετοιμαζόμαστε και για ανώτερα αγωνίσματα. Οι μάρτυρες, πριν σταθούν μπροστά σε ηγεμόνες και βασιλείς, μαρτυρούσαν καθημερινά. Πρέπει να αγαπήσουμε το καθημερινό μαρτύριο, να αγαπήσουμε τον πόνο για να μπορέσουμε να τον ζήσουμε και να ζήσουμε και τη χαρά που βγαίνει από τον πόνο. Είναι αποδεδειγμένο ότι για να θεραπεύσουμε τις συνέπειες μίας πτώσης που προηγήθηκε πρέπει να πονέσουμε.

Αλλά για να είναι παραγωγικός ο πόνος, πρέπει να είναι συνδεδεμένος στη σχέση με τον Χριστό. Όχι ο πόνος για τον πόνο, ο πόνος για τον Χριστό. Κάθε πόνο να τον προσφέρουμε σε Εκείνον και να ζητάμε τη θεραπεία τη δική μας και του πόνου. Εκείνη τη στιγμή αναπτύσσεται η σχέση, η εμπιστοσύνη, η αναφορά μας στον Θεό και αξιωνόμαστε να φτάσουμε και στο μαρτύριο, όταν θελήσει ο Θεός, ο καθένας με τον δικό του τρόπο. Υπάρχουν μάρτυρες στα νοσοκομεία που υποφέρουν και τους βλέπεις και ωφελείσαι, γιατί καταλαβαίνεις ότι οι άνθρωποι καλλιεργούνται, έχουνε προχωρήσει σε στάδια πνευματικά. Κι εμείς φοβόμαστε τις ασθένειες. Διαβάζουμε για το χάραγμα, τον Αντίχριστο και καταλαμβανόμαστε από φόβο μην τυχόν τα ζήσουμε. Έτσι, όμως, χάνουμε χρόνο. Η Εκκλησία μας ετοιμάζει κάθε μέρα για αυτά και μας καλλιεργεί τέτοιο φρόνημα ώστε, αν είναι δυνατόν, να περιμένουμε σήμερα τη Δευτέρα Παρουσία. Όχι με φόβο. Η Αποκάλυψη καταλήγει «Ιδού, έρχομαι ταχύ» και απαντάει ο Ιωάννης Ευαγγελιστής «Έρχου, Κύριε Ιησού». Δεν υπάρχει φόβος, «η αγάπη έξω βάλλει τον φόβο».

Για να αποκτήσουμε αυτή την αγάπη, αυτή τη χαρά, χρειάζεται να παιδαγωγηθούμε στον πόνο· σ' αυτή την κατάσταση της διαρκούς μετάνοιας, της διαρκούς μεταμέλειας, της διαρκούς ανακαίνισης. Η ανακαίνιση αυτή δεν είναι δική μας εξέλιξη, αλλά ουσιαστικά βιώνεται ως ανακαίνιση της σχέσης μας με τον Θεό, γίνεται ολοένα βαθύτερη η σχέση μας με τον Θεό. Όταν μετανοούμε, γινόμαστε καλύτεροι για να μπορούμε να σταθούμε πάλι μπροστά στον Χριστό μας. Αυτή είναι η ορθόδοξη μετάνοια. Γινόμαστε καλύτεροι για να φανούμε καλύτεροι σε Αυτόν που μας αγαπάει και Τον αγαπάμε. Θέλουμε να κερδίσουμε την αγάπη Του, να ανταποκριθούμε σ' αυτήν. Αυτό καλλιεργεί τη σχέση και φτάνει ο άνθρωπος στο σημείο να ζει τον Χριστό εδώ και τώρα, απλά μετανιώντας. Και προχωράει

η σχέση και εξελίσσεται και φτάνει να πει «Τώρα τα πάντα για Σένα, Χριστέ μου», χωρίς να έχει καμία επιδίωξη, καμία επιθυμία, καμία έννοια για τίποτα. Γιατί ξέρει ότι ο Χριστός είναι το Παν και αφού έχει το Παν δεν νοιάζεται για τίποτα. Σε ένα τέτοιο χριστιανό ποια δυσκολία του αιώνας τούτου μπορεί να σταθεί μπροστά του εμπόδιο; **Καμία.**

Από το βιβλίο: π. Γεώργιος Σχοινάς, Η Καρδιά μου ενώπιόν Σου. Αθήνα 2022, σελ. 50.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>